

Ein heilsan til gullbrúðarparið Hannu og Johan Vang

*Lat ekki kærleika og trúfesti víkja frá tær,
bind tær tey um hálsin,
skriva tey á talvu hjarta tíns!
So skalt tú finna náði og fáa yndi,
í eygum Guds og manna.
Orðtøkini 3:3*

Góðu mamma og babba!

Ein heilsan á tykkara Gullbrúdleypsdegi 4. Apríl 2020. Vit høvdu av sonnum gleitt okkum til at hátíðarhildið dagin saman við tykkum, familju og vinum. Nógv var longu fyrireikað og eftir var at fáa tað seinasta uppá pláss. Hetta verður tó av ongum, nú tað ikki ber til at savna nógv fólk og tí vilja vit senda tykkum hesa heilsan.

Fyri 50 árum síðani, í 1970, vóru tit 24 og 22 ára gomul og í lívsins besta blóma - glað og spent uppá lívið. Tit góvu hvørjum øðrum hátíðarligt lyfti um kærleika og trúfesti og gingu saman í hjúnaband. Tit blivu vígd á gomlu politistøðini í Jónas Broncks gøtu og veitslan bleiv hildin á Hotel Hafnia. Forrætturin var av fyrstu føroysku ælabogasilunum hjá Júst abba, sum vóru ald í hyljunum í Skálafirði. Í 1970 fluttu tit í nýggj hús í Tjarnardeild og hetta hevur í stórum verið tykkara heimur. Babba sum Havnardrongur, sonur Niels Vang úr Kaldbak og Petru Johannu Thomsen, vanligu nevnd Diddan, fødd í Skemmuni í Porkeri, føddur, uppvaksin og búsitandi so at siga í Havn alt sítt liv. Mamma sum Toftagenta, dóttir Júst í Túni, av Toftum og Marina Elisabeth Guttusen, vanligu nevnd Maja, úr Havn, men sum flutti 17 ára gomul til Havnar at arbeiða, her hon hevur verið síðani. Øll árin hava tey verið væl umgird av góðum fólki – familju, vinum og grannum.

Hesin heimurin, tit hava livað í, kann tykjast at vera lítill. Men áhugi fyri heimsviðurskiftum, samband við og vitjanir við fólk mangastaðni úr heiminum og ferðir til lond hava gjørt heimin stóran – og stóra heimin lítlan. Tit hava havt pápa til skips, beiggja í Venesuela, svigarindu úr India, son við familju í Grønlandi, børn og ommu- og abbað børn á ferð og útbúgving kring allan heimin og harafturat handilssambond í Danmark, Svøríki, Týsklandi og Onglandi.

Familjan er stór í báðar ættir og hon hevur havt rúmt og gott pláss. Sum børn og ung hava vit notið ómetaliga nógv gott av at verið saman við okkara ommum og abbum og ikki minst, systkinabørnum í Havn og á Toftum. Nú vit sjálvi eru blivin vaksin og hava fingið børn, síggja vit, at hetta ikki er nøkur sjálvfylgja. Tað krevur, at ommur, abbar, mammur og pápar seta seg sjálvi til síðis og lata børnini fáa lötuna og dagin. Men treyðugt so, so hava vit eisini funnið út av, at tey 'vaksnu' hava notið hetta hóast knossið.

Tí hesar løtur og dagar eru rík og góð minni í tíðarinnar skjótt rennandi á.

Vinaløgini eru bæði mong, góð og long. Vinaløgini frá ungdóminum standa enn, og í nú fleiri ár hava babba og hinir menninir dámt so sera væl at sleppa við í 'ungdóms' bindiklubb – gott nokk nakað aftaná, at konurnar eru møttar – ja, nógv er broytt hesi árin. Grannakonurnar hava enn regluliga bindiklubb, og er tað tekin um, at tær sita væl um sátt.

Vit minnst øll væl aftur á okkara barnaheim og grannalag. Fyrstu árin vóru nógv børn. Vit spældu millum húsini, uppi við Hoyvíkstjørn, yviri við Gálgastein, uppi við veðurstøðina, niðri í fjøruni yvir við Strond og allastaðni har ímillum. Føðingardagar blivu hildnir og køkumenn og -konur, køkuhús, -bilar og -bátar blivu gjørdar og etnar. Tað er enn líka gott at koma á gátt í Tjarnardeild. So hugnaligt at koma inn í køkin, har mamma altíð eigur okkurt at seta á borðið. Babba hevur okkurt at siga frá ella biður okkum koma inn á kontórið, har hann skal vísa okkum okkurt á telduni - myndir ella onkra gamla upptøku, sum er lögð inn á telduna. Eisini barnabørnini elska at vera hjá tykkum. Tey rokast bæði inni og úti í havanum og uppi í trøðunum. Tey spæla og vera forkelað. Akkurát, sum tá vit vóru børn og vitjaðu okkara ommu og abbar – tað er ordiliga deiligt.

Tað kundi verið tikið so mangt annað fram úr tykkara lívi, bæði tað sum framhaldandi fyllir og tað sum fyrr hevur fyllt nógv. Vit kundu nevnt gudsóttanina og andaliga samfelagið, sum altíð hevur verið ein náttúruligur partur av lívinum hjá tykkum ella handlin DADDAN, har ið tit arbeiddu so væl saman í mong ár.

Nú tit hava fylgst í 50 ár og eru blivin 74 og 72 ára gomul – komin í seinra enda av lívinum – hvat stendur tá eftir?

Orðtøkini 17:6 siga:

Krúna hinna gomlu er barnabørn, og prýði barnanna er fedrar teirra.

Tit eru so ómetaliga glað fyri øll tykkara barnabørn. Tað síggja vit í ómakinum, tit gera fyri at savna okkum og gera nógv fyri at fáa pláss fyri øllum og hvussu tit fylgja væl við hvussu tað gongur hjá øllum. Nú byrja langommu- og abbað børnini eisini at fjálgast, so næsta ættarlið er væl ávegis.

Vit halda at tit eru okkara prýði – vit eru ómetaliga glað fyri tykkum! Vit ynskja at rósa tykkum fyri alt tað, tit hava verið fyri okkum og takka fyri tann góða uppvøksturin, vit hava fingið. Tit hava dugað so væl at liva saman – í álvara og gaman – og vit ynskja tykkum mong góð ár afturat á lívsleiðini.

Hjartaliga tillukku!

**Niels, Júst, Eva, Maria og Rebekka
við familju**

Páskamorgun – Fagnaðarroði, lív okkum boðið!

Tað var navnframa danska skaldið Nikolai Frederik Severin Grundtvig, sum í 1843 skrivaði henda víðagitna sálm við heitinum Páskamorgun.

Tónaskaldið L.M. Lindeman skrivaði lagið. Danir hava lægið nokk ongantið sýnt tann ans fyri hesum megnar sálmi, so sum tey í Noregi.

Sum skilst, er tað lagi Lindemans fyri at takka, at brøðratjóð okkara í ein landnyrðing tók sálmin til sín.

Nú ein dagin undan páskum heitti eg á svág mín, Árna av Reyni, um at týða sálmin til føroyskt. Árni segði mær, at hann longu hevði týtt sálmin.

Gripin av sálminum fór Árni undi at týða hann eftir páskir í fjør, í apríl 2019.

Vit rokna Grundtvig sum ein av teim, ið setti á stovn dansku háskúlarørsluna. Hann var móðurmálinum sannur vinur, søgukønur og tjóðskaparliga sinnaður. Nýnorsku rørslni ein sannur stuðul.

Temað í sálminum fevnir um Jesu uppreisn av deyðum, har sálmaskaldið nevnr Jesus við hesum nøvnum: frelsarmaður og sáttarmaður, umframt at nevna hann Harran.

Í týðing síni hevur Árni við bókstavrímum sínum lagt seg tætt upp at upprunateksti Grundtvigs í formi tess, eitt nú har sagt verður: Lokin neyðin, deyður deyðin!

Bygnað og rim hevur Grundtvík lænt frá sálminum hjá Brorson: "Her vil ties, her vil bies." Ørindini hava veruliga bert fyra reglur, men við at endurtaka tvær tær fyrstu reglurnar verða tað seks reglur.

Lagið hjá Lindeman, sum sungið verður til sálmin, er upprunaliga skrivað í 1864 til Brorsons "Her vil ties, her vil bies." Nú verður lagið bert tengt at sálminum hjá Grundtvig. Danir syngja eitt lag hjá Thomas Laub til sálmin Páskamorgun.

A.P. Berggreen eigur tað nú á døgum vælumtókta lagið til "Her vil ties, her vil bies."

Páskemorgen slukker sorgen hevur gjøgnum langar tíðir verið fastur sálmur á skránni í norsktum kirkjum á páskadegi, men sum áður sagt, so vann sálmurin ongantið frama í Danmark.

Í 1859 hevði Wilhelm Andreas Wexels sálmin við í útgávuni Christelige Psalmer, og Magnus Brostrup Landstad fekk hann við í Kirkesalmeboken í 1869, tó við onkrum málsligum broytingum.

Upprunaliga vóru 9 vers, men seinni er sálmurin skerður við trimum versum, so at hann kann verða sungin, tá ið gudstænasta er.

Tey eru ikki hissini, sporini eftir Grundtvig.

Keldur:

Bibelen 2005

Norsk Salmebok 1985

Landstads reviderte salmebok 1960

Lars Aanestad

Anne Kristin Aasmundveit

Egil Elseth

P.E. Rynning

Tobias Salmelid

Hoyvík, tann 2. apríl 2020

Ólavur Jøkladal

Páskemorgen slukker sorgen (LH490)

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1843 Melodi: Ludvig M. Lindeman 1864

Páskamorgun

Páskamorgun út úr sorgum,
út úr sorgum í ævir ber.
Fagnaðarroði, lív okkum boðið,
lív okkum boðið í lýsing er.
Páskamorgun út úr sorgum,
út úr sorgum í ævir ber.

Reis upp frægur frelsarmaður,
frelsarmaður í morgunsól.
Myrkursins grátur, Himinin kátur,
Himinin kátur ein lovsong ól.
Reis upp frægur frelsarmaður,
frelsarmaður í morgunsól.

Songur fagur, sáttarmaður,
sáttarmaður í dýrd og mátt.
Hann mátti bota okkum at møta,
okkum at møta í Himni hátt.
Songur fagur, sáttarmaður,
sáttarmaður í dýrd og mátt.

Einglaliðið kom við friði,
kom við friði og lovsongsrødd,
bar hina høgu, signaðu kvøðu,
signaðu kvøðu til hjørtu mødd.
Einglaliðið kom við friði,
kom við friði og lovsongsrødd.

Lokin neyðin, deyður deyðin,
deyður deyðin í Paradís.
Grøvin hin tóma birti ein ljóma,
birti ein ljóma til Harrans prís.
Lokin neyðin, deyður deyðin,
deyður deyðin í Paradís.

So í skara upp vit fara,
upp vit fara úr grøv í ský!
Tungurnar loga, Harran vit skoða,
Harran vit skoða við ljóð so blíð.
So í skara upp vit fara,
upp vit fara úr grøv í ský!

*N.F.S. Grundtvig. Árni av Reyni.
Lag: L.M. Lindeman.*